

Arrest

nr. 95 068 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2012 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2012 dienen de verzoekers een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze aanvragen worden afgesloten met de beslissingen van 29 september 2011 houdende de weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26*quater*).

Per schrijven van 27 september 2011 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 november 2011 dienen de verzoekers een tweede asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 25 januari 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 82 094 van 31 mei 2012 aan beide verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 6 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 22 juni 2012 en die is gemotiveerd als volgt:

*“K., M. (R.R. ...) geboren te G. op (...)
en echtgenote: Z., L. (R.R. ...6) geboren te G. op (...)
wettelijke vertegenwoordigers van:*

K., B., geboren te G. op (...)

K., A., geboren te G. op (...)

K., As., geboren te G. op (...)

en moeder van K., M.:

S., Z. (R.R. ...) geboren te A. op (...)

Allen van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds december 2010 in België verblijven, zich vlug zouden proberen aan te passen aan de Belgische bevolking, dat iedereen hen zou waarderen, dat zij zouden handelen overeenkomstig onze wetten, regels en tradities, dat hen niets zou verweten kunnen worden, dat zij hier banden zou opgebouwd hebben en zich geïntegreerd zouden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen leggen geen enkel bewijsstuk voor ter staving van hun integratie, zodat het louter bij beweringen blijft. De loutere bewering dat betrokkene geïntegreerd zouden zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen halen aan dat de kinderen zich goed aanpassen en dat een van de kinderen moeilijk naar school zou kunnen gaan in het land van herkomst of in Polen, gezien hij nu in België naar school gaat en hier zijn gewoontes heeft en dat een van de kinderen zijn schoolcyclus in België is begonnen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds wisten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 21.12.2010. Doordat verzoekers reeds eerder een asielaanvraag hadden ingediend in Polen, werd de Poolse autoriteiten op 26.04.2011 in het kader van de Dublin-akkoorden om de terugname verzocht. Polen verklaarde zich akkoord met de terugname op 27.04.2011. Bijgevolg zijn de Poolse autoriteiten gelast met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.09.2011 een bijlage

26quater met het bevel om het grondgebied te verlaten af waardoor de asielprocedure in België werd afgesloten. Betrokkenen dienden een tweede asielaanvraag in op 10.11.2011. Deze aanvraag werd afgesloten op 04.06.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste en iets minder dan zeven maanden voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren de verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet, van “het principe van goed bestuur”. Zij beroepen zich tevens op een duidelijke beoordelingsvergissing.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat elke bestuurshandeling, voldoende, correct en gepast gemotiveerd dient te worden.

Dat het hier niet het geval is.

- Eerste tak: de duur van hun verblijf en hun sociale aanpassing

Overwegende dat de verzoekers in België sinds december 2010, nl al meer dan 2 jaar, leven. Dat ze menen dat de duur van hun verblijf de toekenning van een verblijfsvergunning verantwoordt.

Dat ze zich in België heel goed aangepast hebben en iedereen ze waardeert.

Dat ze geen misdrijf of wanbedrijf gepleegd hebben en rekening houden met de Belgische wetten en tradities, wat de tegenpartij niet betwist.

Dat in bestreden beslissing, de tegenpartij vermeldt dat de verzoekers geen bewijselement gebracht hebben van deze goede aanpassing en dat een gewone verklaring derhalve onvoldoende is om te oordelen dat het gaat om een uitzonderlijke omstandigheid.

Dat toen de verzoekers hun asielaanvraag ingediend hebben, deze wezen op de rechtspraak van de Raad van State, die meent dat de goede aanpassing een uitzonderlijke omstandigheden kan zijn “De uitvoering van de bestreden akte zou de aanpassingsinspanningen aantasten” (RvS 25 mei 1998, arrest 73830).

Dat de duur van hun verblijf hun goede aanpassing volledig kan verklaren.

Dat de Raad van State hierbij reeds geoordeeld heeft, in arrest nr 95976 van 30 mei 2001, dat “de duur van het verblijf in België kan een impact hebben op de beslissing”

Dat hetzelfde geldt voor de kinderen die op school gaan in België en dus een van de landstalen leren en een type onderwijs volgen dat verschillend zou zijn in het thuisland.

Dat de goede aanpassing en de duur van het verblijf een uitzonderlijke omstandigheid dus kunnen zijn omdat bij terugkeer naar het thuisland, dat ze al meer dan 2 jaar verlaten hebben, de verzoekers al de aangeknoopte betrekkingen onvermijdelijk zouden afbreken.

Dat alle waarden die hun kinderen op school geleerd hebben en al hun kennis aangetast zouden worden.

Dat het middel hier gegrond is.

Tweede tak : schoolbezoek van de kinderen

Overwegende dat de verzoekers ter staving van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, bewijzen van schoolbezoek voor hun kinderen neergelegd hebben.

Dat in een arrest n. 100.428 van 29 oktober 2001, de Raad van State geoordeeld heeft dat “(...) het schoolbezoek of een werkcontract kunnen een uitzonderlijke omstandigheid zijn in de zin van artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980, en dit wegens de verplichte onderbreking van het schooljaar en contractbreuk’

Dat de verzoekers in hun aanvraag wezen op een ander arrest van de Raad van State in dezelfde zin.

Dat de tegenpartij dit arrest niet in acht genomen heeft.

Dat de verklaring dat de verzoekers moesten weten dat hun kinderen naar een Belgische school enkel tijdig mochten omdat hun verblijf onzeker is, niet relevant is. Dat dit immers het geval is van alle asielzoekers in België.

Dat de verzoekers hun kinderen op school moeten inschrijven in de afwachting van een beslissing door de tegenpartij over hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, des te meer indien het onderzoek van deze aanvraag maanden en zelfs jaren duurt.

Dat de kinderen die zich goed aanpassen en de landstaal leren niet benadeeld kunnen worden door de lengte van de regulariseringsprocedure door de tegenpartij.

Dat daarom, de Raad van State geoordeeld heeft dat het verplichte schoolbezoek het tijdelijke teruggaan naar het thuisland kan beletten.

Dat in dezelfde zin, de stelling van de tegenpartij dat de kinderen geen gespecialiseerde school niet moeten bezoeken en dat het niet bewezen is dat ze zich niet zouden kunnen aanpassen in een school in hun thuisland, ook niet relevant is.

Dat de rechtspraak van de Raad van State dit vereiste niet oplegt

Dat het middel dus gegrond is.

Derde tak: de lange duur van de procedure

Overwegende dat de verzoekers twee asielaanvragen ingediend hebben.

Dat de tegenpartij meent dat de duur van beide procedures, nl resp. 9 en 7 maanden, niet als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Dat de verzoekers die element niet vermeld hebben in hun aanvraag tot verblijfsvergunning.

Dat de verzoekers zich dus vragen stellen over de betrouwbaarheid van de tegenpartij in het onderzoek van hun dossier, gezien deze geantwoord heeft op een niet uitdrukkelijke element en dat het dus duidelijk is dat de bestreden beslissing enkel maar een 'kopiëren - plakken' betreft van een ander dossier."

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekers werpen de schending op van het *"principe van goed bestuur"*. Het bestuursrecht kent geen uniek en enig *"beginsel van behoorlijk bestuur"* maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekers laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in hun betoog ter ondersteuning van het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* aldus voldaan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de

beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers met een brief van 27 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij

geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers per schrijven van 27 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Uit deze aanvraag blijkt dat de verzoekers zich wat dit betreft op twee onderscheiden omstandigheden beriepen. Zij argumenteerden het volgende:

“- de goede aanpassing in België

Overwegende dat de verzoekers al meer dan 9 maanden leven in België.

Dat ze zich gemakkelijk aanpassen aan de Belgische bevolking.

Dat iedereen ze waardeert.

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State, de goede aanpassing een uitzonderlijke omstandigheid kan zijn “de uitvoering van de bestreden akte zou ten gevolge hebben de integratie-inspanningen te vernietigen” (RvS 25.05.1998, nr. 73830).

Dat de verblijfsduur in Polen en/of Tsjetsjenië om verblijfsvergunning in België te krijgen niet op voorhand bepaald kan worden.

Dat dergelijke terugkeer de afgeknopte betrekkingen noodzakelijkerwijze hier zou breken.

Dat hun integratie derhalve in het gedrang zou komen.

Dat het bijzonder moeilijk en zelfs onmogelijk zou zijn naar hun thuisland terug te keren.

- kinderen op school

Overwegende dat A. en B. de gemeenteschool van Yvoir sinds hun aankomst bezoeken.

Dat ze er goed in geïntegreerd worden.

Dat de oudste in het eerste basisschooljaar ingeschreven is.

Dat zijn schoolcyclus dus in België begonnen is.

Dat deze laatste moeilijk op school in Polen en/of Tsjetsjenië zou kunnen gaan terwijl hij op school in België gaat en hier zijn gewoontes heeft.

Dat het moeilijk en zelfs onmogelijk zou zijn België te verlaten, waar ze goed geïntegreerd zijn, en op school gaan in een geruststellende omgeving, naar een land waarvoor hun ouders bang zijn en die ze gevlucht hebben.

Dat dergelijke terugkeer hun belangen noodzakelijkerwijze zou aantasten.

Dat de Raad van State al beoordeeld had dat “de verplichting om een schooljaar te onderbreken zou een omstandigheid kunnen zijn waarbij hun terugkeer naar hun thuisland moeilijk zou kunnen worden” (RvS arrest nr. 06.03.2001).”

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot het niet aanvaarden van de door de verzoekers ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, eerste lid van de vreemdelingenwet:

“Het feit dat betrokkenen sinds december 2010 in België verblijven, zich vlug zouden proberen aan te passen aan de Belgische bevolking, dat iedereen hen zou waarderen, dat zij zouden handelen overeenkomstig onze wetten, regels en tradities, dat hen niets zou verweten kunnen worden, dat zij hier banden zou opgebouwd hebben en zich geïntegreerd zouden hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen leggen geen enkel bewijsstuk voor ter staving van hun integratie, zodat het louter bij beweringen blijft. De loutere bewering dat betrokkene geïntegreerd zouden zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt met schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen halen aan dat de kinderen zich goed aanpassen en dat een van de kinderen moeilijk naar school zou kunnen gaan in het land van herkomst of in Polen, gezien hij nu in België naar school gaat en hier zijn gewoontes heeft en dat een van de kinderen zijn schoolcyclus in België is begonnen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds wisten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 21.12.2010. Doordat verzoekers reeds eerder een asielaanvraag hadden ingediend in Polen, werd de Poolse autoriteiten op 26.04.2011 in het kader van de Dublin-akkoorden om de terugname verzocht. Polen verklaarde zich akkoord met de

terugname op 27.04.2011. Bijgevolg zijn de Poolse autoriteiten gelast met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.09.2011 een bijlage 26quater met het bevel om het grondgebied te verlaten af waardoor de asielprocedure in België werd afgesloten. Betrokkenen dienden een tweede asielaanvraag in op 10.11.2011. Deze aanvraag werd afgesloten op 04.06.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan negen maanden voor de eerste en iets minder dan zeven maanden voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

In een eerste onderdeel van het middel, in het verzoekschrift “*eerste tak: de duur van hun verblijf en hun sociale aanpassing*” geheten, is het betoog van de verzoekers beperkt tot het loutere herhalen van de desbetreffende elementen uit hun aanvraag van 27 september 2011 en een zeer algemene verwijzing naar het arrest nr. 95 976 van de Raad van State. De verzoekers duiden in hun betoog echter nergens aan op welke wijze de bestreden beslissing met een onwettigheid of een onredelijkheid zou zijn behept. Het eerste onderdeel van het middel is puur beschrijvend en bevat geen enkele wettigheidskritiek. In de mate de verzoekers met dit eerste onderdeel van het middel aan de Raad willen vragen om een nieuwe beoordeling te doen van hun aanvraag of om de opportuniteit van de bestreden beslissing te onderzoeken, dient te worden opgemerkt dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter en hij hiertoe dus niet de bevoegdheid heeft. Waar de verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad van State moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat zij niet aantonen dat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken.

In een tweede onderdeel, “*tweede tak: schoolbezoek van de kinderen*”, verwijzen de verzoekers nogmaals naar een arrest van de Raad van State. Wederom laten de verzoekers echter na ook maar enige duiding te geven omtrent de concrete vergelijkbaarheid van het geval dat voorlag bij de Raad van State en hun geval. De loutere verwijzing naar het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State is, om de in de vorige alinea aangegeven redenen, niet dienstig. Voorts stellen de verzoekers dat de redengeving in de bestreden beslissing niet relevant is omdat de rechtspraak van de Raad van State dergelijke vereisten niet oplegt. De verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het beoordelen van aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, bij gebrek aan wettelijk opgelegde criteria wat het al dan niet aanvaarden van de buitengewone omstandigheden betreft, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Met hun betoog tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen met betrekking tot het schoollopen van hun kinderen. De Raad benadrukt dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Het betoog omtrent het motief over de duur van de asielprocedure is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers de duur van de asielprocedure niet hebben aangehaald als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de motivering hieromtrent moet worden geacht ten overvloede te zijn gegeven. De kritiek tegen dergelijk overtollig motief kan hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Dit klemt *in casu* des te meer nu de kritiek van de verzoeker ook elke feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de asielaanvragen van de verzoekers wel degelijk respectievelijk ongeveer 9 maanden en ongeveer 7 maanden in beslag namen, zodat de bestreden beslissing in dit geval zeker niet door enig knip- en plakwerk is gekenmerkt. Bovendien kunnen de verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij in hun aanvraag geen melding maakten van hun asielaanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het tegendeel, de verzoekers voegden als bijlage aan de aanvraag bovendien een bewijsstuk hiervan, met name hun bijlage 26, toe.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig is ingegaan op alle door de verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die hen ertoe zouden verhinderen hun aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. De verzoekers tonen niet aan dat het besluit om de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden en derhalve hun aanvraag onontvankelijk te verklaren, kennelijk onredelijk is of niet steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de artikelen 9 en 9bis is *in casu* aangetoond. Evenmin wordt een “*duidelijke beoordelingsverging*” aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren de verzoekers een schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Dat de verzoekers immers van mening zijn dat de bestreden beslissing duidelijk afbreuk doet op hun persoonlijke en familiale levenssfeer, daar de inhoud van de aanvraag niet onderzocht wordt terwijl hun persoonlijke en familiale levenssfeer hierdoor aangetast zou kunnen worden.

Dat het persoonlijke levenssfeer wijst op oa het recht om betrekkingen met derden te behouden

Dat de verzoekers verwijzen naar een arrest Niemietz t/Duitsland van 16 december 1992, reeks A, nr 251-B, blz 33 §29, gevolgd oa door arresten Halford t/UK van 27 juni 1997 waarbij het Hof oordeelde dat het ‘niet mogelijk of nodig’ is het begrip van ‘persoonlijke levenssfeer’ limitatief te omschrijven, en dat de beperking van deze persoonlijke levenssfeer tot een “huiselijke kring” te restrictief is. De persoonlijke levenssfeer moet ook in bepaalde mate het recht op bvb professionele of handelsbetrekkingen met derden bevatten.

Dat het vanzelf spreekt dat de verzoekers sinds december 2010 een nieuwe persoonlijke en familiale levenssfeer in België hebben.

Dat het ook duidelijk is dat de bestreden beslissing van de tegenpartij een inmenging in het privé-leven van de verzoekers is daar deze beslissing een verwijdering van het land waar ze echter sinds 2010 leven, inhoudt.

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat het terugkeren van de asielzoeker een inmenging is in zijn privé-leven ‘die enkel toegelaten is, volgens art 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, voor zover deze door de wet voorzien is en dat deze een maatregel betreft die, in een democratische maatschappij, noodzakelijk is voor de ordehandhaving en voorkoming van misdrijven, bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor bescherming van de rechten en vrijheid van derden”

Dat ook ‘dit noodzakelijke criterium erin houdt dat de inmenging gebaseerd is op een levensbehoefte en overeenkomt met het beoogde doel; dat de overheid dus moet aantonen dat ze zorgt voor een evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het recht op het respect van haar privé- en familiale leven” (RvS 100587 dd 07 november 2001)

Dat hier dient vastgesteld te worden dat deze inmenging nergens in de bestreden beslissing vermeld wordt.

Dat geen beschouwing van openbare orde of nationale veiligheid deze beslissing immers verantwoordt.

Dat volgens de Raad van State “de Minister van Binnenlandse zaken beschikt over een ruime oordeelmacht in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 lid 3 van de wet van 15 december 1980. Wanneer de genomen beslissing echter leidt tot de onderbreking van de betrekkingen die de vreemdeling in België aangeknoopt heeft, voor een onbepaalde duur - zelfs in principe beperkt- moet hij rekening houden met het recht van iedereen op inachtneming van de rechten bedoeld onder art 8 van het Europese Verdrag op de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden. Daarop moet zijn beslissing gebaseerd zijn (RvS nr 113427 dd 09.12.2002).

Dat de inmenging door de tegenpartij in het privé-leven van de verzoekers dus volledig onevenredig is.

Dat hierbij, de bestreden beslissing de beschikkingen van het middel schendt.”

Het weze herhaald dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekers laten in betoog ter ondersteuning van het tweede middel na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet zou schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de verzoekers zich beroepen op een privéleven in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de verzoekers niet de nodige concrete gegevens bijbrengen waaruit een in België verankerd privéleven kan blijken, zodat het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet genoegzaam is aangetoond.

In zoverre er al sprake zou zijn van een daadwerkelijk privéleven in België, stelt de Raad vast dat de verzoekers naar België zijn gekomen in het kader van een asielaanvraag. Zowel de eerste als de

tweede asielaanvraag van de verzoekers werden negatief afgesloten. Vervolgens werden nog een aantal verblijfsprocedures ingesteld, evenwel zonder positieve gevolgen. De verzoekers beschikken aldus niet over een verblijfsrecht in België waardoor *in casu* sprake is van een zgn. situatie van eerste toelating. Er hoeft dan ook *in casu* geen toetsing doorgevoerd te worden aan artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekers. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het privéleven in België te handhaven. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan de verzoekers, maar hen ook niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing houdt dus, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, geen verwijdering in van "*het land waar ze (...) sinds 2010 leven*". Het privéleven van de verzoekers wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing. Dienvolgens kunnen en moeten er bij de thans bestreden beslissing geen maatregelen worden genomen om het privéleven in België te handhaven. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht inhoudt, zodat een gebrek aan formele vermelding van een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM geen schending inhoudt van deze verdragsrechtelijke bepaling. Dit geldt des te meer nu *in casu* de bestreden beslissing geen inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekers en er bij deze beslissing geen verwijderingsmaatregel in het vooruitzicht wordt gesteld.

De rechtspraak waarnaar de verzoekers verwijzen, doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd uiteengezet, vermits deze rechtspraak enerzijds handelt over de beoordeling van artikel 8, tweede lid van het EVRM en anderzijds een situatie betreft waarin wel sprake was van een onderbreking van de betrekkingen die in België werden aangeknoopt, *quod non in casu*.

De schending van artikel 8 van het EVRM zoals uiteengezet in het verzoekschrift kan *in casu* niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE